

SANGE

Fanø-pige

Gider ikke æ gadedreng'
Der larmer på alle deres guitarstreng'
Og tøser, der siger kom og ta' mig
For i nat vil jeg vær' hos dig

Jeg sejler en tur jeg kan lide
Mæ Menja til æ Fanø-side
Ta'r hende med å æ Hjørnekro
En Odense classic og en shot lakrids af de go'e

For å æ ø er 'et rigtig fedt
Med mi' kærs't midt i en lørdag nat
Alle drøm' bliver til sandhed for mig
Når jeg går hjem ad æ Hovedgade med dig

Sha la la la la la la

Sha la la la la la la la

Sha la la la la la la la

Sha la la la * Jeg er forelsket i en Fanø-pige (repeat
till *)

Hun ta'r mig med si' smil og barm
Og holder mig fast i si' arm'
Hun gi'r mig det hele igen, igen
Og en skønne dag vil hun bær' mi' ring

Lad nu vær' å forstyrre mig, mand
Jeg skal hen å besøg' mi' pig', mand
Og ingen andre ting, skal du vide,
Betyder noget, kun kærlighed til en Fanø-pige

Sjælens varmeværk

Jeg elsker livet
Se sol stå op, gå ned
leve nu - blive ved
Dyrke alt, der minder om det

Jeg elsker natten
Dit godnat til mig
Dyrke dig lidt mere
Finde søvnen sammen - samme vej
Du er smuk, sjov og klog og stærk
Du er sjælens varmeværk

Jeg elsker dagen
Dit gomorn til mig
Glade øjne, smil
Nøgen sandhed, lagenleg

Du er smuk ...

Kom an, alt der værker

Modgang som forstærker

Min trang til kærlighed

Og gode år i ro og fred

Du er smuk, sjov og klog og stærk

Du er sjælens varmeværk

Trabitur til Dybbøl Skanse

Jeg er på vej mod Dybbøl Skanse
I min toptuned Trabi nr. fem
Ned til det historiske vingesus og sanse
Og lidt over grænsen og så måske hjem
For vi skændtes fra solen gik ned
og til den stod op, vi blev ved og ved
Så jeg er på vej mod Dybbøl
Og det er lige før jeg er frem'

Jeg står ved en af de sorte kanoner
Kigger dybt i det sorte rør
Historiens hul, kugler og koner
Vender mig mod vinden i voldsomt humør
For vi skændtes fra solen gik ned
Og til den stod op, vi blev ved og ved
Og jeg står nu ved kanonen
Og tænker på hvad jeg vil gøre

Så var det, at jeg strakte våben og stak dig en
Tog nøgler og tøj, vasked mig, blev ikke ren

Og ud i bilen, led og ked, skamfuld og gal
Gassed op så naboen vågnet før normalt

Sønderborg, Alssund, havnen, et slot
Gråsten, Kollund, kærlighed på skafot
Kupfermühle, indkøb, vin, øl og slik
Til å bestik og lidt til å drik
For vi skændtes fra solen gik ned
Og vi blev ved, blev ved og ved
Så nu er jeg på vej
Men hvorhen det ved jeg sgu ikk

Hinandens hemmelighed

Min lemfældighed i aften,
min manddoms lunkne agt
Min gøren og min laden, min tone og min takt
Næppe noget for nogen at misforstå
Kun glimtet i de øjne, da hun sku til at gå

Ska vi være hinandens hemmelighed
ude i byen et sted
et øjeblikks taknemlighed
og ka vi være i fred
Leve vore sansers mangfoldighed
Og hjernen slår vi fra og blir ved

Vil du elske, vil du ære spurgte præsten i den tro
at det hele nok sku gå, mens englene de lo
Ja, ja, sagde vi begge, beredt på livets vej
De gode år kom først, men glemt, da ja blev til nej

Ska' vi være hinandens hemmelighed ...

Påskelam

Der var trængsel og næsten ikke en vogn at få
Der var længsel efter lam, man maste bare på
Men jeg gik roligt rundt og så mig om
Og studerede hver kvinde som kom

For det var lørdag, lang, lang lørdag og forår
Og det var påske og der var masser tilbage endnu
For det var forår og kvinder havde fået sat hår
Og der var andre end mig som gik rundt
mer end de sku

Efter fredag er lang lørdag den næste
Af frosne lam og levende er de sidste de bedste
Og så så jeg hende stå nogle meter tilbage
Kigge på en dåse med stegte sild i lage

Jeg tror hun ku mærke noget med nakken
Hun skyndte sig at lægge dem tilbage i stakken
Måske syntes hun at det var for høj en pris
At betale for at bli begloet af en gris

Men gris eller ej jeg så dog hendes øjne
Et var brunt, det andet blå, flakkede forfløjne
Mens jeg prøvede at holde dem fast i mit ho'd
Blev jeg rundt på gulvet og jeg tror hun forstod

Og med ét var hun gået helt uden et kvæk
Og de frølår jeg stod med dem lagde jeg væk
Og jeg skyndte mig til kassen med min vogn så tom
Og ka ikke beskrive hvad jeg følte mig som

Lysglimt ved solhverv

Et lysglimt i kulden
hvor mørket søger hen
En vinter vågner af sit hi
Hvide krystaller
Mønstre af spor
Et nødvendigt tilfældigt maleri

Hvor solhvervet danser på grænsen til liv
Og mulige mennesker står op
Hvor livsgnisten leger med stjernestøv
Sekundet før fremtid når nutid og kysser din krop

Et vildskud i mørket
Får foråret frem
Som Big Bang engang blev skabt
Et brøl over marken
Og lærker letter
Sang om alt som ku gå tabt

Hvor solhvervet danser ...

At drukne i drifter,
Svømme i hav
Blandt alger og tang
I dybder
Hvor kroppen
Og sjælen blir ét endnu en gang

Hvor solhvervet danser ...

Svar til maj

Mens sommeren venter på sit gennembrud
Flakker foråret forvildet rundt
Snart sne, snart regn, snart tørt
Og gir sig nok ikke før sidste sekund

Livets gang gør mig temlig glad
/: Og drøm om os
Som svar til maj :/

Mens solen svømmer rundt i vand
Blinkende lygter i regn
Slår en gnist, lyder brag
Vidunderligt voldsomt tegn
Livets gang....

Vinter er på standby
Jeg ved den er på vej
Når længsel efter varme
Overrumpler mig
Livets gang....

Kære kvind'

Kære kvind, kære tøs
Mangler du en mand
Kom til mig, slå dig løs
Giv dit smil en ekstra tand

Jeg forstår, jeg kan se
Hvad du græder for
Kom til mig, faldne fe
Lad mig hele dit sår

(Solo - bluesharpe)

/: Jeg elsker dig, brug dog mig
Jeg mangler en kvind
Kom til mig, kom og leg :/

Luftspejling

Hun kom svævende på et fortov
og landede lige ud for mig
Jeg havde lige fået orlov
Og en kop kaffe, da hun sa' hej

Hun satte sig ned og fortalte
uden mening for mig
Hun drak en snaps og betalte
og fløj sin vej

Jeg fik ikke sagt et ord mens hun sad og talte
Ærgred mig gul og grøn overalt
Hun var så skøn, duftede så frisk
Med lysende øjne (som få)

Hun blev siddende alligevel
Helt inde i mig
Jeg har aldrig kun forstå mig selv
jeg lod hende gå sin vej

Men det var nok fordi
Noget skal gå op i luft
Før det begynder er det forbi
Helt uden for al fornuft

Jeg fik ikke sagt et ord...

Med bankende hjerte er jeg
Igen på restaurant
På nærmeste fortov viser sig
Ingen denne gang

Da vi leved'

Ka du huske da vi levede
Af franskbrød og makrel, øl og tjald
Og ka du huske da vi død af grin
Til Pink Floyd, Stones og Gasolin
Vi drøned rundt i min fars Ford
For fan, og det var stort
Men det var oss noget lort

Hver vinter var vi stiv af sprut
Hver sommer var vi på græs
Og efteråret gik sin gang
Mæ å synge frihedssang
Om forår og piger og kærlighed
Og alt vi ville gøre ve'ed
Man er hvad man ved

Ka du huske da vi mindedes
Da vi var yngre endnu
Og de bygged en idrætshal
Så vi ku komme til bal

Vi drak os fuld, og Puch vi kørt
Det ku ikk bli stør
Man er hvad man tør

Ka du huske da vi ble gift
Ka du husk da vi fik børn
Eller var det omvendt, måske
Det non dage sidn
Tiden går hele tidn

Kan du huske da vi levede
Kan du huske da vi død' af grin
Men det var oss' noget lort
Det var oss' noget lort

Det var John og så Mona

Det var John og så Mona fra molen
Han var fisker og hun den bedste i byen
Hun var med rogn under kjolen
Måske var det Johns, måske Jens Lyn

En aften med penge på lommen
Med armstift i hulen - og gummi nok
De bedste venner for gommen
Havde sørget for alt: lidt lir og lidt chok

På torvet hvor der var udsalg
Stod han i kjol' og mascara
Og solgte kys, kæmpe udvalg
Tjent' en time hos bagerens Klara
Det var John...

Jo, jo, vi holdt polter for John
Jeg husker også da vi løb på Mona
Og hendes veninde, hånd i hånd
Og de klamme karle henne fra Fona

Hun smilt, vi vinked igen
Vi råbte sjofle ord til dem fra Fona
De skreg vi var misundelige mænd
De havde nok ret, og så havde de Mona
Det var John...

Vi vækkede Klara, klokken fir' samme nat
John fik både sex, sladder og chok
Jeg fandt ud af alt, da han så brat
Kom og gav mig røvfuld - og jeg fik nok

For Klara kendte alle og vice versa
Ku' jo alle historier og rygter i byen
Det hun fortalt ham kom lidt på tværs af
Et bryllup, en sandhed om Jens Lyn

Det var John og så Mona fra molen
Men nu er det mig og nu står jeg her
Og Mona, hun gør rent henne på skolen
Jeg passer børn og vi venter på fler

Det er os

En tørlagt fustage i et myldrende værtshus

En forladt limousine der forlader en fest

En ryddet togkupé ved S-togsstationen

Et gråligt håb, en mikron fra alt det bedst

Det er os, når baren er lukket

Det er os, når lyset er slukket

Det er os, når øllet er drukket

Det er os i vor egen nøddeskal

Et flammende begær i et bæger af guld

Et hunkøns våben blir lagt

Et vanvittigt, forelsket øjeblikks varme

En fjern rumlig klang af fordums pragt

Det er os, når øllet det flyder

Det er os, når skålene lyder

Det er os, mens stemningen syder

Det er os, værtshusets (s)vanepar

2 levende lys brænder langsomt ned
2 lunkne lastrum fyldes gradvis op
2 rige, totalt rådvilde legemer
2 fulde sanser, 2 fulde flop
Det er os før baren den lukker
Det er os, når sjælene sukker
Det er os, når bartenderen bukker
sig efter 2 øl mer' til os

Fra ilden til asken, fra baren ud i natten
Vi holder hinanden fra at synke hen
Vi går hjem i seng, en pige, en dreng
og ser os selv som unge igen
Det er os, lad fuldkaben råde
Det er os, i nattens nåde
Det er os, en drivende flåde
Et bølgende hav på gyngende grund

Jeg ville jo godt

Jeg er kommet ud i aften
på et plan som varer ved
Jeg er kommet helt alene
uden planlagt mål & med
Alle andre kigger på mig
som på en mand der ligger ned

Ved et bord er Vagabonden
og hans Lady godt i gang
Hun en bly buket blomster,
vandet af hans hyrdesang
Det ' kun mig der kigger på dem
væmmes ved hans stemmes hule klang

Jeg ville jo godt være violen
i de øjne og jasminen i det hår
Jeg ku godt ha været kjolen
let og kølig rundt om hendes lår
Jeg sku' gerne være saltet
i tårene der triller ned

som perler på overlæben
som tungen leger med

I baren sidder Solvejg
og snakker stille med sig selv
Skeen cirkler rundt i kaffen
der er sort som hendes held
Hun er vel egentlig god nok
bare skidt hun har det skidt
Sku' jeg sætte lidt på spil
og sige hej - jeg har det lidt
Som om villigheden vender vrangen ud
det gør den tit

Jeg ku godt have været en anden
end den jeg p.t. er
Jeg ku være gået fra forstanden
bare for at ha dig her
Jeg har elsket som alle andre
Jeg kan nok elske lidt mer
Det ' så svært at sku' forandre
så jeg kan bli som jeg sku vær

Jeg ville jo godt være violen
i dine øjne og jasminen i dit hår
Jeg ku godt ha mønstret kjolen
krøbet let og luftigt rundt om dine lår
Jeg sku gerne være saltet
i tårerne der triller ned
eller i perlerne på overlæben
som tungen leger med

Balalajka Blues

En nat i Kievs gader med kulde i min fod
Mens Balalajka Boris spiller balalajka blues

Og babusjka traller med på den koldeste sang
Mens Balalajka Boris spiller balalajka blues

Skønt natten er vor egen og dagen den er kort
Spiller Balalajka Boris stadig balalajka blues

Jeg forstod det aldrig her i Kievs kolde nat
At nogen ku spille blues, men Boris han ku

DIGTE

Længsel ved juletid

Der gemmer sig et sted langt væk herfra

En længsel

Svær at se, høre

Tættest på

Kommer lugten, smagen

Følelsen er mangeartet

Der er mange følelser

At sætte ord og billeder på

Pakker følelserne mere ind

Længslen er lidt som guldet for enden af regnbuen

Men i erindringen et sted

Mest tilgængelig med duft og smag

Fysisk er følelsen stærkest

I drømmen

Gennemsigtig næsten uden substans

I nuet

Længslen efter nuet
Oplevelsen af at leve op til nuet
Findes ikke dér
Kun i erindringen
Og drømmen

-

Jeg tror vejen til dig findes
Den ligger måske lige for
Men omvejen har altid været lettest for mig
Måske fordi den er mindre trafikeret

Fornemmelsen

Fornemmelsen er der igen. Af jul og depression. Sneen daler tungt, og vinden fejer skidt gennem gaderne. Kommer regnen og visker fornemmelsen væk? Forhåbentlig.

Spiser D-vitamin som aldrig før. Labber hver en tapper solstråle i mig. Ser tv, Facebook, ud ad vinduet mod havnen.

Fornemmelsen viser nye sider, får nye vinkler. Blandes med længsel. Som for Ole på en knold – med fårene. Som for bolværksmatroser på vej mod fjerne havne, iklædt vinterfrakker og kasketter.

Jeg kommer ingen vegne. Ingen sagesuppe at vende hjem til – den var der aldrig.

Men længslen.

Kommer længslen før fornemmelsen?

Elskende på afveje

Nu kom de igen
Billederne, lydene

Hans hukommelse var god
Holdt ham vågen

En kvinde og en mand
En gyngende bil

Et skub i afgrunden
To elskende i flammer

Nu kom de igen
Billederne, lydene, stanken

Striber af sol

Striber af sol

strejfer rundt

En følelse af savn

rammer et sekund

dine kinder

og forsvinder

Manden med kun én hjerne

Sjælden mand

Meget sjælden, tænkte hun

Hun stod og holdt øje

Med ham

Manden med kun én hjerne

Manden forsøgte at overtale hende

Til at tage imod en drink

Senere

Noget senere var de taget hen til hans lejlighed

Hun så ham ligge der

Afklædt

Manden med kun én hjerne

Manden forsøgte at overtale hende

Til at give slip

Til sidst

Helt til sidst holdt det op

Nu behøvede hun ikke se på ham

Blodig

Manden med kun én hjerne

Manden forsøgte at overtale hende

Til at lade være

Hun forlod uforløst hans lejlighed

Kold sommer

Udenfor er der koldt og tørt

Men det er sommer

Og der er sol over landet, sol over staten, sol over
finget, sol over våben, over krig og tørke, over idioti,
penge og egoisme, debat om jorden – og alt andet
selvfølgelig

Brisen kommer via norske fjelde hen over vand & land

Varme venter om hjørnet, det er søndenvinden

Lyse nætter tager det meste af søvnen

Fuldmånen er lige så ihærdig

Men det er sommer

Kold sommer

Kold

Mens krigen ...

De små tegn, de der signaler, der er anderledes eller bare ikke er der, som de plejede, de vigtige ting, der var små, de store ting uden følelser, ligegyldige ting af stor betydning, hvem ved, om det hele betød noget, mens det varede og følte vigtigt ...

Eksistentielt ...

Hvorfor, sagde han ofte. I flere år slyngede han bare ordet ud: Hvorfor? Måske elskede han ordet, måske var det bare for at irritere. Hvorfor blev hans kælenavn blandt kollegerne og i familien. Hvorfor, sagde han. En dag, måske en onsdag, tog konen til genmæle og sagde: Derfor! Så faldt det hele ligesom på plads.

Tre weekendhilsner

Miskundhed og mildhed står knappe side om side med solens skin gennem min stues forrude. Mit øjeblik mod den evindelige verden gennemgæres af lakket længsel efter inderlighed og megen morskab, ej ubesudlet som vinden, der uden skyld strejfer og flirter med husets røde facade og slår havjod og havnehørm ind fra vest. Thi kendes forrest kærlighed og skulderklap. Rigtig dejlig weekend!

Om månen

er der i ny og næ skrevet og sagt meget
om farven, om manden, om trækraften, om
landing eller ikke, om første til fjerde kvarter, om
manglende hårvækst, fuld eller ej – mest ej, en
drabelig drabant, varulve, vampyrer og deslige
når månen lyser på os, er der skyfrit, det ved man jo
bare, helt af sig selv, men også fordi himlen giver lov
så drages man, lader lysten fri fra det omklamrende
etisk korrekte
din sjæl, dit sind hæves i månens skær, og du kysser
med andet end læber
metafysik og metamorfoser smelter i månediglen,
dampene spreder sig, skyer erstatter klarhed
du rammes hårdt af frisk vind og stille regn, som om
månen undskylder

Hørmende hengemt

Den kendte hørm hænger i rummet, minder om mennesker, strandet i håbløshed, opskyl fra fjerne fortider. Under nedbrydning, alligevel tro mod en gud, som skulle beskytte noget, som guden skulle have skabt.

Lugtesansen ligger nærmest lige for til at genkalde minder fra mange liv oppe og nede og midt imellem.

Behov, pligt, rædsler og hygge hørmer her på samme måde, i støvet, bag tavler, i kalken, stolen deroppe – og korset med en figur af den døde af protagonisterne. By proxy optræder et menneske i sort og hvidt – mest sort, som med sin oprigtighed skiller vandene.

De få fremmødte, spredt i sporadiske grupper med sorte bøger foran sig på den grå hylde, oplader hver

sin røst, ledt af en stående sanger og orgelpiber fra
loftet, himlen by proxy.

Hørmen hilser altid velkommen, huset er åbent for
alle.

Genopstandelse fra den hengemte, hørmende
ugudelighed er ikke mulig.

Medmindre mennesket vil. Mennesket.